

Intelegerea unui text scris
35 de intrebari

A - B, d

[Signature]

Azi suntem aproape obsedați de îngrijirea și curățarea corpului. În fiecare magazin întâlnim o gamă largă de șampoane, săpunuri, deodorante, creme și alte produse de acest fel. Spălatul în cadă sau sub duș sunt activități zilnice pe care le considerăm extrem de ușor de realizat, dar acest lux a ajuns la îndemâna populației abia în urmă cu o jumătate de secol.

Baia, așa cum o cunoaștem în prezent, având loc într-o cadă cu apă caldă, este un lux pe care ni-l permitem abia de câteva zeci de ani. Povestea spălatului și a înbăierii a început în Neolitic, mai exact la sfârșitul acestei perioade, dar ea a căpătat forma actuală abia în secolul al XIX-lea. Canalizarea, cunoscută încă din anii 3000 î.e.n, a fost și ea reproiectată de-a lungul secolelor XVI-XVII, fiind disponibilă publicului larg abia spre sfârșitul anilor 1800. În Neolitic, nomazii au făcut una din cele mai importante descoperiri în materie de înbăiere. Izvoarele cu apă rece, râurile și lacurile erau sacre și aduceau vindecare, dar izvoarele cu apă termală reprezentau o adevărată binecuvântare. În aceste condiții, rutele migratorilor s-au format în apropierea izvoarelor calde din întreaga lume, fenomen ce a dus la nașterea multor culturi familiarizate cu igiena. Tot în Neolitic recipientele din piatră de mari dimensiuni folosite pentru stocarea apei au reprezentat primele forme de alimentare cu apă. Mai mult, ele permiteau încălzirea unei cantități mari de apă ce putea fi utilizată pentru înbăiat. Pentru a putea turna apă în astfel de recipiente, la început, oamenii au folosit vase făcute din lut, piele și lemn. Abia în epoca bronzului ei încep să se folosească de recipiente din metal, mai mici, mai ușoare și care permiteau încălzirea apei într-un timp mai scurt.

Dezvoltarea băilor individuale private a început odată cu apariția arhitecturii din piatră și la cererea unei noi elite formate la sfârșitul Neoliticului. Pentru prima dată, acești oameni care formează elita încep să separe dormitorul sau camera în care trăiesc de încăperea în care se spală. Cu toate acestea, în miile de ani ce urmează, mare parte din populație nu își permite să dețină o locuință suficient de mare pentru a crea o încăpere specială pentru spălat. Tot ce își pot permite acești oameni este să se spele fie intrând într-un vas mare cu apă, fie udând o cârpă într-un recipient mic umplut cu apă potabilă.

În Europa, cărămida refractară permite construirea în masă a caselor și implicit a canalizării locuințelor individuale. Baia, ca încăpere separată, începe să își facă loc în rândul caselor burgheze în secolul al XIX-lea. Deocamdată, cei din clasa de mijloc nu își pot permite să își facă destul loc pentru cădița portabilă din metal sau lemn și mulți dintre ei optează pentru plasarea ei într-un colț al dormitorului. Pentru cei din clasa muncitoare, acest spațiu necesar pentru recipiente de înbăiat nu există. Așa se face că, pentru ei, ritualul de înbăiere nu poate avea loc decât în bucătărie, un spațiu care este considerat centrul vieții de familie. Pentru baia săptămânală, mulți copii sunt spălați fie în cazane sau albi de spălat rufe, fie chiar în curtea caselor, acolo unde exista una.

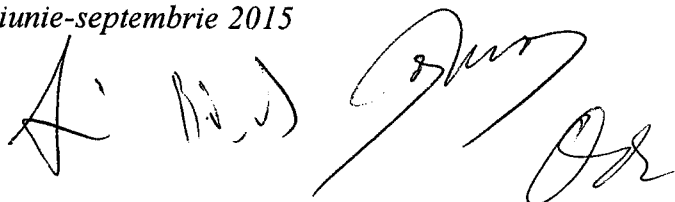
Va mai dura cel puțin o jumătate de secol până ce baia să fie departajată de restul încăperilor în majoritatea locuințelor, iar apa caldă, săpunul și ritualul care le îmbină să devină normă socială și de igienă personală.

1. Scopul cu care autorul a scris articolul este cel mai probabil de a:
- (A) descrie schimbările în deprinderile de igienă ale oamenilor de-a lungul istoriei.
 - (B) prezenta etapele de formare a băii ca unitate individuală separată în locuințele umane.
 - (C) explica nevoile care au dus la schimbarea modului în care oamenii percep igiena corporală.
 - (D) furniza informații despre modul în care apartenența la o clasă socială influența ritualurile fizice, precum cel de igienă.
 - (E) pune în lumină diferențele de percepție asupra îmbăierii, ca act social în Neolitic și individual în epoca modernă.
2. Conform textului, baia a început să devină unitate de sine stătătoare a locuințelor umane în:
- (A) secolul XIX.
 - (B) la începutul Neoliticului.
 - (C) Epoca Bronzului.
 - (D) ultimii 25 de ani.
 - (E) secolele XVI-XVII.
3. Conform articolului, toate enunțurile de mai jos privind baia ca loc individual privat sunt adevărate, CU EXCEPȚIA unuia. Care este acesta?
- (A) A apărut odată cu dezvoltarea elementelor arhitecturale din piatră.
 - (B) Apariția sa a fost determinată de noile nevoi ale unei clase sociale din Neolitic.
 - (C) A devenit foarte târziu o obișnuință în casele tuturor oamenilor, pentru că și-o permiteau foarte puțini.
 - (D) A apărut ca o necesitate a clasei muncitoare din secolul XIX, care nu avea suficient loc pentru recipientele mobile de îmbăiat.
 - (E) A depins de accesul caselor individuale la canalizare.
4. Conform textului, care enunț dintre cele de mai jos este adevărat?
- (A) Neoliticul a reprezentat o perioadă înfloritoare din punct de vedere al nevoilor de confort al oamenilor.
 - (B) Obsesia contemporană pentru curățarea corpului are rădăcini similare în Neolitic.
 - (C) Localizarea izvoarelor cu apă termală a fost un factor determinant în alegerea rutei popoarelor migratoare.
 - (D) Din cauza lipsei recipientelor, singura metodă de igienizare în preistorie era curățarea trupului cu o cârpă udă.
 - (E) Epoca Bronzului a marcat o etapă importantă în schimbarea ritualului de îmbăiere, prin trecerea de la recipientele mici, exclusiv de piatră, la căzile portabile.

5. Rolul exemplului despre îmbăierea copiilor de la finalul paragrafului 4 este de a:
- (A) întări ideea enunțată anterior în text, conform căreia centrul vieții familiale era bucătăria.
 - (B) sublinia ideea că ritualul îmbăierii urma alte reguli în secolul XIX față de cel contemporan.
 - (C) furniza o perspectivă opusă unei idei enunțate la începutul textului.
 - (D) relua ideea că accesul la ritualul îmbăierii se făcea pe baza unei ierarhii sociale sau familiale.
 - (E) contrazice afirmația din același paragraf, conform căreia cărămida permite asigurarea canalizării pentru tot mai multe case din secolul XIX.
6. Conform textului, primele forme de alimentare cu apă au fost:
- (A) descoperite la începutul Neoliticului.
 - (B) vasele mari de piatră de la finalul Neoliticului.
 - (C) izvoarele reci și calde identificate în urmă cu 3000 de ani.
 - (D) insuficiente pentru a acoperi nevoile de igienă ale oamenilor din preistorie.
 - (E) râurile și lacurile glaciare din Neolitic.
7. Pe baza informațiilor din articol, se poate deduce că:
- (A) Baia ca încăpere separată destinată spălăturii depindea direct proporțional de măsura în care oamenii au început să-și permită locuințe mai mari.
 - (B) Apariția târzie a băii separate de restul camerelor semnalează lipsa de nevoie a oamenilor pentru un ritual complex de igienă.
 - (C) În Neolitic oamenii erau mai preocupați de propria igienă decât cei din Europa secolului XIX.
 - (D) Multitudinea de produse de igienă și împrospătare existente astăzi reprezintă o falsă nevoie.
 - (E) Canalizarea este cea mai importantă invenție a secolului XIX, pentru că a permis îmbunătățirea regulilor de igienă corporală.

Râsul este probabil unul dintre cele mai controversate aspecte ale istoriei, întrucât este un fenomen uman universal și, în același timp, unul profund specific din punct de vedere cultural și cronologic. Râsul este prezent în orice tip de societate de pe glob și, indiferent de rasă sau limbă, oamenii produc exact aceleași sunete când râd. Lucrurile stau însă altfel când privim dincolo de stimulii fizici și ne uităm la glumele, desenele, imaginile și spectacolele care provoacă râsul. Cu toate că râsul este o trăsătură pe care o regăsim și la primat, este, de exemplu, dificil pentru englezi să râdă la aceleași glume împreună cu vecinii lor de peste Canal sau să aibă aceeași reacție la imagini realizate acum mai bine de un secol. Din acest punct de vedere, umorul nu depășește granițele spațiului, ale timpului și nici măcar – după cum ne dovedește orice întâlnire cu tineri sub cincisprezece ani – pe ale diferențelor de vârstă din aceeași comunitate.

Cum putem, deci, împăca aceste două fețe ale râsului – cea biologic universală și cea cultural specifică? Teoreticienii au abordat problema din ambele puncte de vedere. Pe de o parte, au demonstrat că râsul provocat de gândilat nu este doar o reacție reflexă. În primul rând, este aproape imposibil să izbucnești în râs când te gâdili singur. De asemenea, când circumstanțele în care cineva te gâdile par amenințătoare, nu izbucnești în râs, ci mai degrabă în lacrimi și țipete. De unde concluzia că – deși pot exista și factori pur biologici ai râsului – legătura dintre gândilat și râs este una socială, nu un reflex.

Pe de altă parte, există și teoriile mai cunoscute ale rolului, funcțiilor și filosofiei umorului sub forma glumei. Ele încearcă să demonstreze că, în ciuda varietății problematice a tuturor celorlalți stimuli non-fizici ai râsului, există în subsidiar un scop și o bază comună a umorului și a râsului. În *Oprește-mă dacă ai mai auzit asta* – o carte despre glume care are rara calitate de a fi pe alocuri amuzantă, majoritatea celorlalte fiind profund serioase – Jim Holt aruncă o privire circumspectă asupra celor mai cunoscute teorii și descoperă că nu se ridică la înălțimea provocării pe care și-au propus-o. Mai precis, majoritatea teoriilor se aplică destul de bine anumitor tipuri de glume, dar deloc altora.

Teoreticienii moderni preferă „teoria incongruenței” umorului, care consideră că râsul și umorul provin din amestecul distonant al categoriilor și registrelor de sens („Munca este blestemul celor care beau”, după cum remarcă sarcastic Oscar Wilde). Problema în acest caz nu este că glumele se nasc din incongruență, pentru că asta se întâmplă cu majoritatea lor, ci de ce anume incongruența ar trebui să ne provoace plăcere și, mai ales, de ce unele tipuri de incongruență stârnesc râsul, iar altele nu.

În aceste cazuri faimoasa teorie freudiană a defulării se aplică mult mai bine pentru că ea explică relația directă dintre eliberarea fizică a râsului și eliberarea, prin glumă, de gânduri și sentimente refulate. Însă Holt descoperă și aici neajunsuri. Conform logicii abordării lui Freud, „cei care râd cel mai tare la glume obscene ar trebui să aibă cele mai serioase inhibiții sexuale”, ceea ce contrazice ce se întâmplă de fapt. Alte studii au arătat – lucru pe care cei mai mulți amatori îl remarcaseră deja – că tocmai cei mai puțin inhibați sunt aceia care preferă glumele deochete.

În final, Holt rămâne un agnostic incitant și plin de duh al teoriei umorului și glumelor, care pune sub semnul întrebării cele mai cunoscute teorii și le găsește interesante, însă cu lipsuri. Pentru Holt, râsul este în același timp mai simplu și mai complicat decât îl privesc cei mai faimoși teoreticieni ai săi.

Handwritten signatures and initials, including a large signature on the left and several smaller ones on the right.

8. Care dintre următoarele enunțuri exprimă cel mai bine ideea principală a textului?
- (A) Teoriile moderne ale râsului explică cel mai just diferențele culturale și sociale ale diferitelor tipuri de glume.
 - (B) Umorul este un fenomen mai simplu decât l-au considerat teoriile antice, explicat cu succes abia în modernitate.
 - (C) Râsul este un fenomen complex, determinat biologic și cultural, care își caută încă o definiție satisfăcătoare.
 - (D) Râsul și umorul în general nu sunt o manifestare pur biologică, ci sunt rezultatul unor situații hilare de comunicare între oameni.
 - (E) Studiile asupra umorului au identificat o latură emoțională a râsului, neglijată de teoriile tradiționale.
9. Scopul principal al articolului este de a:
- (A) prezenta dovezi care subminează o teorie existentă și necesită o alternativă.
 - (B) pune sub semnul întrebării dovezi aduse în sprijinul unor teorii tradiționale.
 - (C) compara puncte de vedere tradiționale și moderne asupra unui concept.
 - (D) pune în discuție eficacitatea unor teorii în explicarea unui concept.
 - (E) susține un singur punct de vedere într-o dispută de idei.
10. Așa cum reiese din tonul general al articolului, atitudinea autorului este de:
- (A) blamare a teoriilor tradiționale neproductive asupra umorului.
 - (B) apreciere a punctelor de vedere avansate de studiul lui Jim Holt.
 - (C) ironizare acidă la adresa teoriilor consacrate asupra râsului.
 - (D) neîncredere față de teoriile moderne asupra râsului.
 - (E) laudare entuziastă a contribuției novatoare a lui Jim Holt.
11. Pornind de la paragraful al treilea, cu care dintre afirmațiile despre studiul lui Holt ar fi, cel mai probabil, de acord autorul?
- (A) Analiza lui Jim Holt este inovatoare în abordarea cu precauție a problemei râsului și a celor mai cunoscute teorii ale sale.
 - (B) Cartea lui Jim Holt se distinge prin atitudinea relaxată față de obiectul său de studiu, care îi permite să trateze umorul cu umor.
 - (C) Jim Holt se deosebește de predecesorii săi prin avansarea unei teorii realiste ale specificului și funcțiilor sociale ale umorului.
 - (D) Jim Holt propune un punct de vedere menit să elucideze în cele din urmă controversele privind umorul.
 - (E) Studiul lui Jim Holt se remarcă prin acuratețea observațiilor privind caracterul dual al râsului.

12. În paragraful al patrulea, autorul îl citează pe Oscar Wilde cu scopul de a:
- (A) ilustra mecanismul incongruenței umorului.
 - (B) explica de ce anumite tipuri de incongruență stârnesc râsul.
 - (C) sublinia specificul cultural și social al umorului.
 - (D) susține ideea că râsul nu este doar un reflex.
 - (E) lămuri diferența dintre râsul de calitate și cel grosier.
13. Conform textului, concluzia analizei lui Jim Holt asupra celor mai cunoscute teorii ale umorului este că acestea:
- (A) nu reușesc să explice legătura dintre aspectul biologic al râsului și cel social.
 - (B) se fac vinovate de prejudecăți în ceea ce privește funcțiile râsului.
 - (C) nu iau în calcul diferențele culturale și sociale care determină anumite tipuri de umor.
 - (D) eșuează în stabilirea unor categorii satisfăcătoare de factori care influențează râsul.
 - (E) nu reușesc să identifice principii de analiză aplicabile tuturor categoriilor de glume.
14. Conform textului, toate afirmațiile de mai jos sunt adevărate, CU EXCEPȚIA uneia. Care?
- (A) În accepțiunea modernă, umorul este utilizat ca mod de eliberare a tensiunilor.
 - (B) Prin natura sa ambivalentă, râsul rămâne un fenomen istoric greu de explicat.
 - (C) Râsul este o caracteristică specifică exclusiv oamenilor.
 - (D) Râsul nu este doar o reacție fizică reflexă, ci are o funcție socială.
 - (E) Umorul este determinat geografic, temporal și cultural.

Cruciadele au fost o epopee măreață a catolicilor care, prin cucerirea Constantinopolului în 1204, a avut efecte negative asupra ortodocșilor și a musulmanilor, aceștia din urmă cunoscând o violență greu de descris din partea cruciaților.

Nu putem considera cruciadele ca niște simple războaie religioase. În 1095, apelul Papei Urban al II-lea la cruciadă nu menționează eliberarea Ierusalimului și a locurilor sfinte. Acesta nu face altceva decât să îi îndemne pe cruciați să îi salveze pe creștinii din Orient și să stăvilească avansarea musulmanilor care amenință să cucerească lumea creștină. Urban al II-lea se adresează cavalerilor, îi încurajează să lase deoparte micile războaiele particulare și să ridice armele împotriva infidelilor. Dacă își vor pierde viața în luptă, le vor fi iertate păcatele, aceasta fiind recompensa supremă, și vor avea siguranța salvării divine dacă vor muri într-o bătălie.

Ecoul acestui apel a fost imens. Trebuie să ținem cont de faptul că mulțimea de creștini, săraci sau bogați, cavaleri și burghezi, sunt la curent cu ceea ce se întâmplă în Palestina. Ierusalimul, orașul sfânt care adăpostește mormântul lui Isus, are o strălucire aparte în imaginația acestor oameni. Pelerinajele la Ierusalim nu au încetat în secolul al XI-lea, deși devenise mai greu să ajungi acolo. Faptul că musulmanii ocupă Țara Sfântă îi face să sufere pe oamenii acelor timpuri care sunt predispuși unor emoții puternice.

Apelul la luptă îi inspiră nu numai pe cavaleri, ci și pe oamenii simpli de la oraș și de la țară, pe meștesugari și pe țărani. Cuvintele predicatorilor populari vor mobiliza efective la care nimeni nu se aștepta. Susținut de Papă, pelerinajul organizat sub forma unei expediții armate va fi dublat de alte inițiative populare care îi scapă de sub control.

Încă de la început, motivațiile sunt diverse, pure pentru majoritatea oamenilor simpli care visau să ajungă la Ierusalim, mai puțin inocente pentru clerici și de neiertat pentru majoritatea indivizilor fără căpătâi care s-au alăturat trupelor pentru a jefui și a da frâu liber apetitului pentru violență. Dificultățile drumului lung, pericolele și tentațiile acestuia denaturează spiritul și conduita celor mai mulți dintre cruciați. Dar, oricare ar fi fost sentimentul inițial care îi împinsese pe oameni să se alătore, puțini sunt cei care nu resimt o ură combinată cu teamă pentru musulmani.

Cu toate acestea, această cruciadă este un experiment, obiectivele și prioritățile acesteia sunt ambigue. Prin urmare, primele victime nu sunt turcii, așa cum ordonase Urban al II-lea pentru a răzbuna suferințele creștinilor din Orient, ci evreii din Renania. Această acțiune este justificabilă însă în ochii cruciaților, deoarece evreii resping religia creștină, fiind astfel niște infideli, asemenea musulmanilor.

La acest sfârșit de secol XI, manipulând o creștinătate animată de idealul reformei, papalitatea, a cărei autoritate se impune progresiv, poate visa să întreprindă o acțiune colectivă a Occidentului catolic, pentru a-și întări identitatea. Cruciada este, astfel, o oportunitate de a-i uni pe creștinii din Occident, oferindu-le speranța eliberării Țării Sfinte și garantându-le salvarea divină.

15. Care enunț dintre cele de mai jos redă, cel mai corect, ideea principală a articolului?
- (A) Cruciadele au fost războaie sfinte în adevăratul sens al cuvântului deoarece au fost sprijinite de Papă, care a condus expedițiile.
 - (B) Deși apelul la prima cruciadă nu îndemna la violență inutilă, mișcarea a scăpat de sub control și efectele acesteia nu au mai putut fi controlate.
 - (C) Deși apelul la prima cruciadă nu avea ca scop eliberarea Ierusalimului, acesta a fost eliberat prin entuziasmul celor care au participat la acest pelerinaj armat.
 - (D) Cruciadele nu și-au atins scopul inițial deoarece victimele nu au fost musulmanii, ci evreii și creștinii ortodocși.
 - (E) Ideea Papei de a sări în ajutorul creștinilor din Orient a fost prost înțeleasă numai de către cavalerii acelei epoci.
16. Potrivit textului, care este momentul de glorie al cruciadelor?
- (A) Apelul lui Urban al II-lea.
 - (B) Cucerirea Ierusalimului.
 - (C) Descoperirea mormântului lui Isus.
 - (D) Cucerirea Constantinopolului.
 - (E) Supunerea evreilor din Renania.
17. Potrivit textului, care este sentimentul general față de musulmani al celor care se alătură cruciadei?
- (A) Frică și respect.
 - (B) Dușmănie și respect.
 - (C) Dușmănie și temeritate.
 - (D) Frică și temeritate.
 - (E) Frică și dușmănie.
18. Potrivit textului, care sunt efectele călătoriei spre Orient asupra cruciaților?
- (A) Le alterează gândirea și comportamentul.
 - (B) Îi face mai rezistenți la boli.
 - (C) Le insuflă curaj și anduranță.
 - (D) Îi face mai vulnerabili la pericole.
 - (E) Îi face mai vulnerabili la tentații.
19. Potrivit textului, care este motivul principal și real pentru care Papa hotărăște organizarea cruciadei?
- (A) Pentru a alunga musulmanii din Europa.
 - (B) Pentru a-i salva pe credincioșii creștini din Orient.
 - (C) Pentru a-și dovedi puterea de necontestat.
 - (D) Pentru a scoate în evidență puterea cavalerilor.
 - (E) Pentru a demonstra că oamenii pot primi salvarea divină.

Handwritten signatures and initials.

20. Pornind de la text, cu care enunț dintre cele de mai jos ar fi autorul textului, cel mai probabil, de acord?
- (A) Papa Urban al II-lea a greșit îndemnându-i la luptă împotriva musulmanilor, deoarece mult prea mulți catolici au pierit în timpul cruciadelor.
 - (B) Papa nu putea anticipa modul în care vor reacționa diferitele clase sociale la apelul pentru un război creștin, deoarece nu cunoștea foarte bine oamenii de rând.
 - (C) Prin îndemnul la luptă, Papa a dovedit tuturor cât de importantă era religia catolică pentru creștinii din Orient.
 - (D) Nu există dovezi care să arate că oamenii au jefuit și prădat datorită apetitului pentru violență și nu pentru că au fost instigați de liderii religioși care participau la cruciadă.
 - (E) Papa ar fi trebuit să se aștepte la o reacție atât de puternică la apelul la cruciadă, ținând cont de informațiile pe care oamenii le aveau despre Țara Sfântă și de trăirile puternice pe care le provoacă religia.
21. Care este, cel mai probabil, scopul cu care autorul a scris acest articol?
- (A) Pentru a demonstra greșeala de neiertat a papei Urban al II-lea.
 - (B) Pentru a arăta cititorilor felul în care erau manipulați oamenii în Evul Mediu.
 - (C) Pentru a sublinia faptul că astfel de greșeli istorice s-ar putea repeta.
 - (D) Pentru a arăta că războaiele religioase nu erau în totalitate sub controlul vreunei autorități.
 - (E) Pentru a atrage atenția asupra modului în care au fost tratați musulmanii în timpul cuceririi Constantinopolului.

Constituind, organizând, compunând, regizând, romancierul artificializează. Și a artificializa înseamnă a minți. El înfățișează stări parțiale, stări dezintegrate de orice complex, din orice realitate vie.

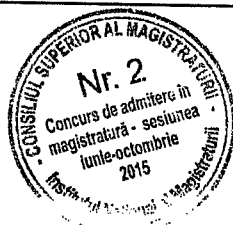
Ca să adune material pentru roman, el trebuie să elimine material. Romancierul construiește, zicem noi, când în realitate el alege și elimină. Ce alege? Alege esențialul și elimină inesențialul – zice și crede el. Dar esențialul nu poate fi despărțit de inesențial căci atunci moare. Esențialul este colorat și susținut pe umerii inesențialului. Dar romanul e alcătuit din înscrierea unor asemenea momente esențiale, care, dezintegrate, și-au pierdut seva și viața. Într-adevăr, un moment esențial nu justifică un alt moment esențial, nu îl motivează și nu îl determină. Între ele e necesară puntea de legătură a inesențialului care justifică, motivează, determină și precipită esențialul.

Luați exemplul unei tragedii. Mai bine decât oriunde veți vedea acolo că se încearcă o falsă evoluție a unor momente, frapante e drept, dar dezbinat. Iată cum se face o tragedie: actul I – se arată laba piciorului, actul II – se arată genunchiul, actul III – se arată buricul, actul IV – se arată gâtul, actul V – se arată chelia. Și autorul spune: corpul omenesc este alcătuit din părțile esențiale: laba piciorului, genunchiul, buricul, gâtul, chelia. Dar dacă încercați să înșirați pe o sfoară aceste ciozvărte, o să iasă un corp omenesc? Dramaturgul și romancierul izolează așa de bine esențele ca să le supună cunoașterii lor, încât uită sau nu mai pot vedea deloc punțile de legătură. Dar pe mine nu mă interesează decât punțile de legătură.

Oare ce va fi făcut eroul dintr-o tragedie sau dintr-un roman în restul zilei, când nu mai este erou de roman și e lăsat de capul lui? Cum aș putea să cred că este posibil să fie la 8 dimineața peste trei zile la fel cum a fost atunci când l-a părăsit autorul? În tot timpul acela nu i s-a întâmplat nimic?

De aceea, jurnalul este preferabil romanului, tragediei, poemei și celorlalte genuri literare, pentru că este mai complet – în sensul că nu e voie să alege – și mai adevărat – prin faptul că nu elimină realitățile care luminează sensurile. Jurnalul este adevăratul gen literar. În roman totul este prevăzut și previzibil. Nu începe decât pentru că are un sfârșit. În schimb, întoarceți filele unui jurnal. Veți vedea că pe lângă o întâmplare începută și încheiată există o mie și unu de începuturi, de aventuri rămase la primul pas, de demersuri fără rost, de tragedii ce se spulberă a doua zi, de frici ce nu au nicio explicație, niciun stimul exterior și care nu pretind să pună bazele unui măreț edificiu logic și estetic.

Îmi place să văd viața fără suflor! Literatura în mare parte a făcut ca viața să aibă atâtea stereotipii; și tragedia a făcut ca toate eroismele să aibă o desfășurare și o culoare identice. A făcut ca viața să repete literatura. Și a făcut ca literatura, hrănindu-se doar din literatură, din ea însăși, să se atrofieze îngrozitor și să capete răceala cadavrelor.

22. Care dintre afirmațiile următoare exprimă, cel mai corect, ideea principală a textului?
- (A) Critica literară nu acceptă decât jurnalul ca gen literar pur.
(B) Accentul oricărui roman cade asupra acțiunilor esențiale.
(C) O operă literară de calitate nu trebuie să omită părțile aparent inesențiale.
(D) Este datoria autorului să aleagă numai ceea ce este esențial pentru cititor.
(E) Tragedia omite inesențialul datorită limitelor impuse de arta dramatică.
23. Care este efectul pe care speră să îl obțină autorul folosind analogia dintre actele tragediei și părțile corpului omenesc?
- (A) Să îi convingă pe cititori să evite lectura tragediilor.
(B) Să îi determine pe cititori să evite lectura anumitor romane.
(C) Să își impună punctul de vedere printr-un exemplu inedit.
(D) Să îi învețe pe cititori să separe esențialul de inesențial.
(E) Să își informeze cititorii cu privire la greșelile tragediilor clasice.
24. Așa cum reiese din text, cu care dintre ideile următoare ar fi autorul textului, cel mai probabil, de acord?
- (A) Inesențialul stabilește o legătură cauzală între momentele esențiale.
(B) Esențialul atrage după sine inesențialul.
(C) Inesențialul nu reușește să scoată în evidență ceea ce este esențial.
(D) Esențialul și inesențialul nu pot exista în paralel.
(E) Esențialul este singurul care este dezvoltat de autor.
25. Potrivit ultimului paragraf al textului, care este părerea autorului despre noile tendințe în literatură?
- (A) Literatura a devenit simplistă și nepopulară.
(B) Literatura modelează cursul vieții reale.
(C) Literatura a accentuat trăsăturile tragediei.
(D) Tiparele literare au devenit mai complexe.
(E) Eroii nu mai sunt apreciați la valoarea de altă dată.
26. Privind textul în ansamblu, care este atitudinea autorului față de problema dezbătută?
- (A) Resemnare.
(B) Indignare.
(C) Indiferență.
(D) Furie.
(E) Entuziasm.

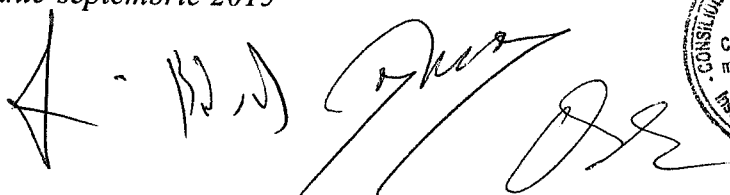

27. Cu care dintre enunțurile următoare ar fi autorul textului CEL MAI PUȚIN de acord?
- (A) Un roman trebuie să prezinte atât momentele esențiale ale evoluției personajului, cât și pe cele inesențiale.
 - (B) Jurnalul este o înlănțuire de evenimente care redau destul de fidel fluxul gândirii celui care scrie.
 - (C) Tragedia este, prin gradul de concentrare a evenimentelor, specia literară care ignoră complet inesențialul.
 - (D) Romancierul care nu prezintă o evoluție credibilă și nespectaculoasă a unui personaj nu poate crea o operă literară autentică.
 - (E) Numai personajele a căror evoluție e formată numai din momente esențiale sunt cu adevărat interesante.
28. Sintagma „viață fără sufleur” din ultimul paragraf este cel mai probabil utilizată pentru a se referi la:
- (A) viața imaginară din romane.
 - (B) o viață lipsită de evenimente tragice.
 - (C) viața lipsită de orice tip de autoritate.
 - (D) viața neîncorsetată de categorii stereotipe.
 - (E) o viață în afara structurilor de legi și reguli.

Elemente de rationament analitic
27 de intrebari

Handwritten signatures in black ink, including a large stylized signature on the left and several smaller ones to its right.

Directorul unei firme își trimite patru dintre angajați – Florin, George, Ioana și Laura – la schimburi de experiență în trei orașe: M, N și O. În orașul M trebuie să plece exact trei dintre angajați, iar în fiecare dintre orașele N și O trebuie să plece exact câte doi angajați. Grupurile de angajați care pleacă la schimburile de experiență trebuie să respecte următoarele condiții:

Niciun angajat nu pleacă în toate cele trei orașe.

Florin și George nu pleacă împreună în niciun oraș.

Dacă Ioana pleacă în orașul N, și Florin pleacă în orașul N.

36. Care dintre următoarele variante reprezintă o alcătuire acceptabilă a grupurilor de angajați care pleacă la schimburi de experiență?

- (A) M: Florin, George și Laura; N: Laura și Ioana, O: Florin și Ioana.
- (B) M: Florin, Ioana și Laura; N: Florin și Ioana, O: Ioana și Laura.
- (C) M: Florin, Ioana și Laura; N: Florin și George, O: George și Ioana.
- (D) M: Florin, Ioana și Laura; N: Florin și Laura, O: George și Laura.
- (E) M: George, Ioana și Laura; N: Florin și Ioana, O: Florin și Laura.

37. Care dintre următoarele enunțuri trebuie să fie adevărat?

- (A) Florin pleacă în orașul N.
- (B) George pleacă în orașul O.
- (C) Ioana pleacă în orașul M.
- (D) Laura pleacă în orașul N.
- (E) Laura pleacă în orașul O.

38. Care dintre următoarele enunțuri poate să fie adevărat?

- (A) Florin și Ioana pleacă împreună în orașul O.
- (B) Ioana și Laura pleacă împreună în orașul N.
- (C) Ioana și Laura pleacă împreună în orașul O.
- (D) Ioana nu pleacă în orașul M.
- (E) Laura nu pleacă în orașul M.

39. Dacă George și Laura pleacă în exact aceleași orașe, care dintre următoarele enunțuri trebuie să fie adevărat?

- (A) Florin pleacă în orașul O.
- (B) George pleacă în orașul M.
- (C) Ioana pleacă în orașul N.
- (D) Laura nu pleacă în orașul N.
- (E) Laura pleacă în orașul O.

[Handwritten signatures]

40. Dacă George pleacă în orașul N, care dintre următoarele enunțuri poate să fie adevărat?
- (A) Florin pleacă în orașul M.
 - (B) Florin pleacă în orașul N.
 - (C) Ioana pleacă în orașul N.
 - (D) Laura nu pleacă în orașul N.
 - (E) Ioana nu pleacă în orașul O.
41. Care dintre următoarele enunțuri determină o singură variantă posibilă pentru grupul angajaților care pleacă în orașul O?
- (A) F pleacă în orașele N și O.
 - (B) G pleacă în orașele N și O.
 - (C) I pleacă în orașele M și N.
 - (D) L pleacă în orașele M și O.
 - (E) L pleacă în orașele M și N.

Cinci angajați ai unei firme – Laurențiu, Marian, Nicolae, Paul și Radu – trebuie să plece în delegație în cinci săptămâni consecutive. Fiecare dintre cei cinci pleacă într-o singură delegație, într-una dintre săptămâni, în unul dintre două orașe, X sau Y. Trei dintre angajați pleacă în orașul X, iar doi în orașul Y. Programările delegațiilor trebuie să respecte următoarele condiții:

Laurențiu pleacă în orașul X.

Plecările în orașul Y se produc în două săptămâni consecutive.

Și Marian, și Nicolae pleacă în delegație în una din primele trei săptămâni.

Unul dintre angajați pleacă în orașul X în a doua săptămână.

Radu pleacă în delegație după Laurențiu.

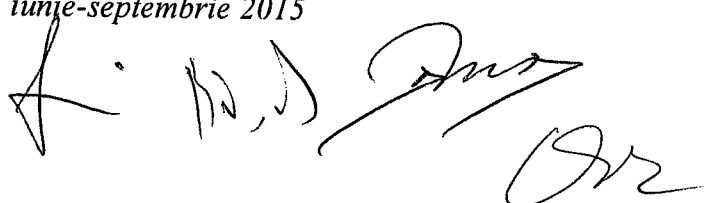
42. Care dintre următoarele variante reprezintă o programare corectă a celor cinci delegații, în ordine de la prima săptămână la cea de-a cincea?
- (A) Marian în orașul X, Nicolae în orașul X, Laurențiu în orașul Y, Radu în orașul Y, Paul în orașul X.
(B) Marian în orașul Y, Nicolae în orașul X, Laurențiu în orașul X, Radu în orașul Y, Paul în orașul X.
(C) Marian în orașul X, Nicolae în orașul Y, Paul în orașul Y, Laurențiu în orașul X, Radu în orașul X.
(D) Nicolae în orașul X, Laurențiu în orașul X, Marian în orașul Y, Radu în orașul Y, Paul în orașul X.
(E) Nicolae în orașul X, Marian în orașul X, Radu în orașul Y, Paul în orașul Y, Laurențiu în orașul X.
43. Care dintre următoarele enunțuri trebuie să fie fals?
- (A) Laurențiu pleacă în delegație în a treia săptămână.
(B) Paul pleacă în delegație în a doua săptămână.
(C) Marian pleacă în delegație în orașul Y.
(D) Paul pleacă în delegație în orașul Y.
(E) Radu pleacă în delegație în orașul X.
44. Care dintre următoarele enunțuri poate să fie adevărat?
- (A) Paul pleacă în delegație în a treia săptămână.
(B) Laurențiu pleacă în delegație în a patra săptămână.
(C) Unul dintre angajați pleacă în delegație în orașul X în a patra săptămână.
(D) Unul dintre angajați pleacă în delegație în orașul Y în prima săptămână.
(E) Unul dintre angajați pleacă în delegație în orașul Y în a treia săptămână.
45. Dacă Nicolae pleacă în orașul Y, care dintre următoarele enunțuri poate să fie adevărat?
- (A) Marian pleacă în delegație în orașul Y.
(B) Radu pleacă în delegație în orașul Y.
(C) Laurențiu pleacă în delegație în a treia săptămână.
(D) Nicolae pleacă în delegație în prima săptămână.
(E) Marian pleacă în delegație în a patra săptămână.

Handwritten signatures and initials.

46. Dacă Marian pleacă în delegație după Nicolae, care dintre următoarele variante este lista corectă și completă a angajaților care pot pleca în orașul Y?

- (A) Marian, Nicolae, Paul, Radu.
- (B) Marian, Nicolae, Paul.
- (C) Marian, Paul, Radu.
- (D) Nicolae, Paul, Radu.
- (E) Paul, Radu.

O companie selectează un grup de patru angajați pentru a fi trimiși la un curs. Cei patru vor fi aleși din rândul a șapte angajați ai firmei: G, H, J, L, M, N, P. Selecția lor va fi făcută în conformitate cu următoarele condiții:

J și P nu pot fi aleși împreună.

N și P nu pot fi aleși împreună.

Dacă G este ales, atunci și L este ales.

Dacă H este ales, atunci și P este ales.

Dacă P este ales, atunci și L este ales.

47. Care dintre următoarele este o listă acceptabilă a celor patru angajați aleși pentru curs?

(A) G, H, J, L.

(B) G, H, M, P.

(C) G, L, M, P.

(D) H, J, L, P.

(E) H, L, N, P.

48. Care dintre următoarele afirmații trebuie să fie adevărată?

(A) G este ales pentru curs.

(B) H este ales pentru curs.

(C) L este ales pentru curs.

(D) N este ales pentru curs.

(E) P este ales pentru curs.

49. Care dintre următoarele NU poate să fie adevărată?

(A) G și J sunt amândoi aleși pentru curs.

(B) H și N sunt amândoi aleși pentru curs.

(C) J și L sunt amândoi aleși pentru curs.

(D) J și N sunt amândoi aleși pentru curs.

(E) M și N sunt amândoi aleși pentru curs.

50. Dacă J este ales pentru curs, care dintre următoarele enunțuri trebuie să fie adevărat?

(A) H nu este ales pentru curs.

(B) N nu este ales pentru curs.

(C) G este ales pentru curs.

(D) M este ales pentru curs.

(E) N este ales pentru curs.

(Handwritten signatures and initials)

51. Dacă P este ales pentru curs, câte combinații sunt posibile pentru componența grupului de angajați trimiși la curs?
- (A) Niciuna.
 - (B) Una.
 - (C) Două.
 - (D) Trei.
 - (E) Patru.
52. Care dintre următoarele afirmații, dacă este adevărată, determină o singură componență posibilă a grupului de angajați trimiși la curs?
- (A) G și J sunt amândoi aleși pentru curs.
 - (B) G și P sunt amândoi aleși pentru curs.
 - (C) G este ales, dar J nu este ales pentru curs.
 - (D) G este ales, dar P nu este ales pentru curs.
 - (E) P este ales, dar M nu este ales pentru curs.

[Handwritten signatures and initials]

Un comis-voiajor trebuie să-și programeze vizitele în șapte orașe (G, L, M, O, T, V, Z). Luând în calcul distanțele și timpul pe care trebuie să-l petreacă pentru a ajunge acolo, el va ține cont de următoarele condiții în stabilirea programului:

Orașul O este vizitat cândva după orașul G.

Orașul M nu poate fi vizitat imediat după orașul O.

Orașul O este vizitat înaintea orașului V.

Între vizita în orașul O și vizita în orașul V, comis-voiajorul vizitează exact un alt oraș.

Orașul G este al treilea vizitat.

58. Care dintre următoarele este o programare posibilă a vizitelor comis-voiajorului, în ordine cronologică?

(A) M, T, G, L, O, V, Z.

(B) M, L, G, O, Z, V, T.

(C) M, G, T, L, Z, O, V.

(D) M, O, G, V, Z, T, L.

(E) L, T, G, Z, O, M, V.

59. Care dintre următoarele afirmații trebuie să fie adevărată?

(A) O este al patrulea sau al cincilea oraș vizitat.

(B) T este al patrulea oraș vizitat.

(C) V este al cincilea oraș vizitat.

(D) V este al șaselea oraș vizitat.

(E) Z este al șaptelea oraș vizitat.

60. Care dintre următoarele afirmații poate fi adevărată?

(A) M este al cincilea oraș vizitat.

(B) M este al șaselea oraș vizitat.

(C) O este al șaselea oraș vizitat.

(D) O este al patrulea și L este al șaselea oraș vizitat.

(E) V este al șaptelea oraș vizitat.

61. Dacă L este al cincilea oraș vizitat, care dintre următoarele afirmații trebuie să fie adevărată?

(A) M este primul oraș vizitat.

(B) M este al doilea oraș vizitat.

(C) T este al patrulea oraș vizitat.

(D) V este al șaselea oraș vizitat.

(E) Z este al patrulea oraș vizitat.

62. Dacă Z este al șaptelea oraș vizitat, care dintre următoarele afirmații poate fi adevărată?

- (A) L este al patrulea oraș vizitat.
- (B) L este al șaselea oraș vizitat.
- (C) M este al șaselea oraș vizitat.
- (D) T este al cincilea oraș vizitat.
- (E) V este al patrulea oraș vizitat.

